

ВИСНОВОК

**про наукову новизну, теоретичне та практичне значення
результатів дисертації Кривешко Ірини Володимирівни на тему:
«Інформаційна культура судді: теоретико-правові аспекти»,
поданої на здобуття наукового ступеня доктора філософії за
спеціальністю 081 «Право»**

Висновок підготовлений за результатами публічної презентації дисертації на тему «Інформаційна культура судді: теоретико-правові аспекти», виконаної здобувачем кафедри теорії, історії держави і права та філософії права Кривешко Іриною Володимирівною на здобуття наукового ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 «Право», що відбулася на засіданні Міжкафедрального наукового семінару юридичного факультету Донецького національного університету імені Василя Стуса (протокол № 11 від 27 березня 2025 р.).

Науковий рівень дисертації відповідає вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р., № 44. Дисертація містить науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, а саме: обґрунтування нових науково-теоретичних положень щодо формування інформаційної культури судді.

Актуальність теми та її зв'язок з науковою тематикою факультету.

Професія судді завжди пов'язана з високим ступенем публічності, що особливо актуалізується у інформаційному суспільстві. Імідж судді вимагає від представників цієї правничої професії не лише професійних знань, умінь та навичок, а й soft skills, з-поміж яких у сучасному діджитал-суспільстві виділяються певні інформаційні компетентності. Сучасне життя виводить на перший план вміння ефективно працювати з інформаційними ресурсами (зокрема, знаходити, зберігати, опрацьовувати відповідну інформацію тощо), а також належним чином поводитися у інформаційному середовищі, – що у повній мірі охоплюється поняттям інформаційної культури. Варто зазначити, що у загальному розумінні інформаційна культура може вважатися частиною загальної культури людства, яка виокремилася та стрімко розвивається паралельно з розвитком інформаційних технологій, тому вона має характеризувати будь-яку особу на сучасному етапі. Проте, існують професії,

для яких дотримання інформаційної культури набуває особливого значення через їх особливий статус. Можна з упевненістю стверджувати, що до них у повній мірі відносяться усі правничі професії, а тим більше – професія судді, через його особливу функцію у суспільстві та правовій системі.

Проте, незважаючи на таку визначальну роль інформаційної культури судді, у вітчизняній правовій доктрині цьому питанню не присвячувалося жодного дослідження. Тим більше, інформаційна культура взагалі не була предметом правничих досліджень, хоча детально й послідовно розглядалася в інших галузях наукового знання. Зазначене робить обрану дисертанткою тему актуальною та такою, що потребує розгляду.

Теоретичну основу дисертаційного дослідження склали наукові розвідки таких українських та зарубіжних науковців, як Ж.О. Андрійченко, М.О. Антонченко, Т.П. Близнюк, В.О. Васюренко, О.М. Головка, Ю.І. Горбань, Т.О. Дяченко, Л.В. Ковальчук, І.В. Кукін, О.М. Кух, І.А. Луговська, О.В. Майстренко, Л.Л. Макаренко, І.І. Остапівська, Н.В. Остряньська, О.Ю. Палеа, Ю.І. Палеа, Л.В. Панченко, О.А. Панченко, О.В. Прудникова, Ю.С. Рамський, О.А. Смалько, Н.С. Уханова, Н.О. Шинкарук, І.А. Чайка, Т.А. Француз-Яковець тощо.

Відтак тема дослідження є актуальною як в науковому, так і в практичному плані. Наукова, пізнавальна актуальність полягає в необхідності дослідження інформаційної культури судді як частини загальної культури, формулювання її поняття та ознак як широкого інтердисциплінарного феномену. В практичному плані актуальність теми обумовлена тим, що в умовах інформаційного суспільства, по-перше, потрібно напрацювання практичних механізмів формування та підвищення інформаційної культури судді, а по-друге, необхідно легальне забезпечення її розвитку (зокрема, закріплення на рівні законодавства відповідного поняттєво-категоріального апарату, виділення суб'єктів забезпечення інформаційної культури судді, розмежування на легальному рівні суміжних понять тощо). Отже, є підстави стверджувати достатню обґрунтованість обраної теми дослідження та потребу її розробки.

Дисертаційна робота виконана відповідно до плану науково-дослідної діяльності юридичного факультету Донецького національного університету імені Василя Стуса в рамках тем «Правові механізми забезпечення, охорони і захисту прав людини» (ДР №0122U002369) та «Права людини в умовах воєнного стану: реалізація, гарантії та захист» (ДР № 0124U004605), в межах

яких дисертанткою досліджені особливості формування інформаційної культури судді в умовах інформаційного суспільства.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що вперше у вітчизняній правовій науці запропоновано вирішення науково-теоретичних та практичних проблем щодо формування та правового забезпечення розвитку інформаційної культури судді.

Наукова новизна отриманих у дисертаційному дослідженні результатів конкретизується, зокрема в таких положеннях, висновках, пропозиціях.

Вперше:

виявлено природу інформаційної культури як багатоаспектної комплексної категорії, яка знаходить вираз у множині сфер людської діяльності, а отже, і у багатьох сферах наукового знання, тому і її визначення буде варіативним, залежно від того, здобутки якої наукової галузі братимуться за основу. Пропонується виділяти інформаційну культуру: 1) у широкому (загальнофілософському) сенсі, як частину загальної культури людства, пов'язану з розвитком інформаційного суспільства та його технічної складової; 2) у вузькому (спеціалізованому) сенсі, як частину правової культури, яка опосередковує втілення у практичну діяльність особи в інформаційно-технічному середовищі інформаційної грамотності та інформаційної етики;

обґрунтовано, що інформаційна культура у вузькому (спеціально-юридичному) значенні може розумітися, як у загальному сенсі (тобто характеризувати будь-яку особу), так і в професійному сенсі (тобто характеризувати інформаційну культуру представників окремих правничих професій, яка має певні особливості, порівняно як з загальною інформаційною культурою, так і порівняно з іншими правничими професіями). Видом професійної інформаційної культури визнається інформаційна культура судді;

виявлено природу інформаційної культури судді. Зокрема, стверджується, що правнича інформаційна культура (різновидом якої і є інформаційна культура судді) може розглядатися як вид групової інформаційної культури, що має як загальні детермінанти формування інформаційної культури, так і спеціальні, обумовлені необхідністю правника (зокрема й судді) мати навички роботи зі спеціалізованими базами даних (нормативних документів, судових рішень тощо), а також знань та навичок у сфері правничої етики;

аргументовано, що нормативна основа інформаційних відносин та забезпечення інформаційної безпеки складається з таких компонентів: 1) правові норми (національного та міжнародного рівня); 2) корпоративні норми; 3) інформаційна культура;

стверджується, що досягнення інформаційної культури для ІІІ на сучасному етапі є недосяжним завданням, оскільки вона пов'язана з свідомістю особи, її психологічними якостями, яких штучний інтелект позбавлений. Тому важливим вбачається напрацювання алгоритмів та стандартів хоча б етичного поведіння штучного інтелекту;

структуровано інформаційну культуру, елементами якої вважаються: 1) інформаційна грамотність; 2) інформаційна етика. Обґрунтовується, що інформаційна грамотність охоплює собою всі можливі (поточні й майбутні) уміння та навички роботи з інформацією та засобами комп'ютерної техніки і їх мережами. Стверджується, що не можна концентруватися у визначенні інформаційної грамотності виключно на тих інформаційних компетентностях, які мають місце на сучасному етапі, оскільки такий підхід не враховує стрімкий розвиток інформаційних систем (зокрема з технічним компонентом). Тож, у даному аспекті визначення інформаційної грамотності має містити елемент прогнозування. Сформульовано поняття інформаційної етики як усталених правил поведінки в інформаційному середовищі, які пов'язані з обмеженнями правового та етичного характеру, що забезпечують повагу до правових цінностей, дотримання прав і свобод людини і громадянина;

Структуровано інформаційну культуру судді, в якій, поряд з загальними елементами інформаційної культури (інформаційна грамотність та інформаційна етика) пропонується виділяти спеціальні (професійні) елементи, а саме: а) наявність спеціальних прикладних інформаційних компетентностей (як складника загальної інформаційної грамотності); б) дотримання спеціальних правил правничої етики (як складника загальної інформаційної етики).

Удосконалено положення щодо:

розуміння поняття «культура». Зокрема, внесено пропозицію розуміти культуру як сукупність фундаментальних матеріальних і духовних цінностей (у сфері моралі, права, освіти, мистецтва, науки тощо), сформованих людством у ході суспільно-історичної діяльності, на основі соціально-економічних, технічних та інших особливостей функціонування суспільства на певному історичному етапі його розвитку;

співвідношення категорій «інформаційна культура» та «цифровий (діджитал) етикет». Наводяться аргументи на користь того, що цифровий (діджитал) етикет пов'язаний з встановленням єдиних формалізованих чи неформалізованих правил поведінки у інформаційному середовищі. Інформаційна ж культура базується на правосвідомості та самосвідомості індивіда, тож вона виступає значно ширшим та глибшим поняттям, пов'язаним зокрема із психологією особи та чуттєвим і раціональним сприйняттям інформації, технічних пристроїв, інформаційних процесів та інформаційних відносин. Цифровий етикет також виконує позитивну роль, встановлюючи єдині стандарти поведінки у інформаційних мережах. Для оцінки інформації як фейкової та критичного її сприйняття, обережного поведінки у соціальних мережах цього явно недостатньо (для цього вже вимагається наявність розвиненої інформаційної культури), проте може забезпечити від образ, дискримінації, мови ворожнечі у інформаційному середовищі, допоможе встановити правила електронного листування та інформаційних комунікацій. Ще одна сфера, для якої цифровий етикет може зіграти визначальну роль, – це розвиток штучного інтелекту, для якого, як демонструє остання практика, також необхідно встановлення етичних рамок поведінки. Наділити ШІ інформаційною культурою не вийде, принаймні на сучасному етапі, тому що для інформаційної культури необхідна наявність критичної оцінки та чуттєвого сприйняття, але закласти стандарти етичної поведінки неодмінно треба;

співвідношення інформаційної безпеки та кібербезпеки. Акцентується увага на тому, що інформаційна безпека являє собою більш широке поняття та охоплює стан захищеності суспільних відносин, як у власне інформаційному, так і інформаційно-технічному середовищі. Тобто інформаційна безпека являє собою стан захищеності усіх інформаційних відносин у певному суспільстві. Кібербезпека виступає частиною інформаційної безпеки і опосередковує стан захищеності суспільних відносин лише в інформаційно-технічному середовищі;

нормативної основи впровадження та розвитку інформаційної культури на міжнародному та національному рівні. Зроблено висновок, що у міжнародно-правових актах та національному законодавстві абсолютно по-різному розставлені акценти щодо досягнення стану інформаційної безпеки, зокрема, міжнародне право майже у кожному акті, релевантному до інформаційної та(або) інформаційно-технічної сфер діяльності, підкреслює

необхідність формування інформаційної культури (або цифрової чи кіберкультури) як важливого інструменту досягнення інформаційної безпеки та захисту персональних даних. Натомість, вітчизняне законодавство є більш технологічним, дуже детально регламентує широке коло відносин та процедур у цифровій сфері, але необхідність формування інформаційної культури майже ігнорує. Найбільше ця особливість виявляється на законодавчому рівні, де інформаційна культура майже не згадується. Інформаційна культура згадується та найкращим чином регламентується лише у підзаконних нормативно-правових актах;

проблем юридичної техніки, що виражається у неоднорідності легального поняттєво-категоріального апарату щодо інформаційної культури в Україні. Так, як синоніми у різних ПНА використовуються: електронна культура, медіаграмотність, медіакультура, цифрова грамотність, цифрова культура, кіберграмотність, кіберкультура, мережева культура, культура поведження у кіберпросторі, кіберобізнаність, цифрові навички, комп'ютерна освіченість, освіченість громадян з питань інформаційно-комунікаційних технологій. Причому інформаційна культура як найбільш загальне поняття не легалізоване взагалі. Перелічені ж категорії, які використовуються у законодавстві України, є не синонімами інформаційної культури, а її окремими аспектами у інформаційному суспільстві, що потребує внесення змін до чинного законодавства, відповідно до принципу єдності правничої термінології;

внесення змін до чинного законодавства України. Зокрема, в Законах України «Про інформацію» та «Про засади інформаційної безпеки України» пропонується закріпити поняття інформаційної культури як одного з інструментів досягнення стану інформаційної безпеки. Також визначити складники інформаційної культури: інформаційну грамотність та інформаційну етику. Закріпити, що видами інформаційної культури, залежно від сфери застосування є: цифрова культура, медіакультура та кіберкультура (та, відповідно, їхні складники), – які і мають використовуватися на рівні спеціальних підзаконних нормативно-правових актів.

Дістали подальший розвиток положення щодо:

цінностей періоду інформаційного суспільства. Виявлено, що однією з таких цінностей є інформаційна свобода. Складником категорії інформаційної (цифрової) свободи пропонується визнати свободу правомірного поведження з інформацією, яка означає заборону втручання держави у інформаційні

відносини та інформаційні процеси, доки вони носять правомірний характер. Обмеження інформаційної (цифрової) свободи можливо лише у випадках, визначених законом, і у законний спосіб;

обмеження та(чи) самообмеження цифрової свободи. Зокрема, щодо суддів актуальними будуть обидва ці аспекти. І особливо актуальним стає самообмеження як наслідок усвідомлення зв'язку власної поведінки у кіберпросторі й образом судді та суддів у суспільстві;

детермінантів необхідності формування інформаційної культури у інформаційному (діджитал) суспільстві, у якості яких розглядається комплекс позитивних та негативних змін у суспільстві, пов'язаних з його цифровізацією та технологізацією;

суб'єктів забезпечення інформаційної культури судді, які є загальними. Причому абсолютна більшість правових норм, у яких закріплюється формування інформаційної культури як один із пріоритетів розвитку суспільства, є декларативними, оскільки суб'єкти забезпечення її формування та підвищення не визначаються. Зроблено висновок, що суб'єктом із загальними повноваженнями щодо забезпечення формування інформаційної культури слід визнати Кабінет Міністрів України, у зв'язку з чим ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» доповнити словами: «проводить державну політику у сфері інформатизації, сприяє становленню єдиного інформаційного простору на території України, розвитку інформаційного суспільства та підвищенню рівня інформаційної культури (зокрема, цифрової), тобто інформаційної грамотності та інформаційної етики». Наголошується на тому, що спеціальним суб'єктом забезпечення формування інформаційної культури визнається Міністерство цифрової трансформації України. Тому підпункт 14 пункту 4 Положення про Мінцифри пропонується викласти у редакції «формуванні державної політики цифровізації освіти та розробленні професійних стандартів з питань цифрової культури (цифрової грамотності та цифрової етики)». А підпункт 23 пункту 4 «організовує навчання та готує пропозиції щодо вдосконалення системи розвитку цифрової грамотності та цифрової етики громадян, підготовки та перепідготовки фахівців з питань, що належать до компетенції Мінцифри»;

засобів формування та підвищення інформаційної культури, які пропонується поділяти на юридичні та неюридичні. Крім того, виділяються загальні засоби розвитку інформаційної культури (що відносяться до широкого кола суб'єктів) та спеціальні (що відносяться до певних соціальних

груп, зокрема, і професійних). Тож для формування та підвищення рівня інформаційної культури судді слід задіяти, як загальні, так і спеціальні засоби;

юридичних засобів підвищення рівня інформаційної культури, до яких відносяться удосконалення нормативної бази, тобто, приведення до єдності легального поняттєво-категоріального апарату, визначення суб'єктів забезпечення інформаційної культури та наділення їх відповідними функціями й повноваженнями, регламентація на правовому рівні механізмів формування інформаційної культури, усунення колізійності законодавства, зниження декларативності правових норм, а також кількості норм бланкетних і відсильних, виділення тих аспектів інформаційних правовідносин, які підлягають регулюванню і системно створювати нормативну базу у відповідній сфері на засадах захисту прав і свобод людини, забезпечення захисту персональних даних та іншої інформації з обмеженим доступом;

неюридичних засобів формування та підвищення рівня інформаційної культури, до яких відносяться: проведення навчань, тренінгів, програм підвищення кваліфікації щодо всебічного підвищення рівня інформаційної культури (як інформаційної грамотності, так і інформаційної етики); впровадження та удосконалення технічних та організаційних механізмів захисту інформації (у тому числі, персональних даних); моніторинг інформаційних ресурсів на предмет виявлення та блокування шкідливої інформації через державні інституції та інституції громадянського суспільства; зниження інформаційної (зокрема, цифрової) нерівності; створення алгоритмів штучного інтелекту, спрямованих на дотримання ШІ (особливо тих комплексів, які використовуються у судочинстві) стандартів інформаційної та правничої етики; розмежування завдань та функцій держави, інституцій громадянського суспільства та комерційних організацій інформаційного сектору щодо створення і забезпечення правових та корпоративних норм, а також методів і механізмів їх втілення у життя; впровадження освітніх компонентів, а також збільшення кількості та підвищення якості інтердисциплінарних досліджень у сфері інформатизації з елементами кібернетики, юриспруденції, психології, соціології, політології тощо; активізація проєктної діяльності щодо реалізації проєктів з інтердисциплінарною компонентою; сегментація інформаційних відносин на ті, які потребують правового регулювання (з подальшою розробкою і впровадженням такого), та ті, які тяжіють до саморегулювання або регулювання корпоративного; підвищення ролі міжнародної співпраці у

формуванні інформаційної культури суспільства та швидка імплементація відповідних положень норм міжнародного права.

Метою дослідження є обґрунтування нових науково-теоретичних та прикладних положень щодо формування інформаційної культури судді.

Теоретичне значення отриманих результатів полягає в тому, що в роботі обґрунтовано нові науково-теоретичні та прикладні положення щодо особливостей формування та нормативного забезпечення інформаційної культури судді.

Серед нових результатів можна виокремити такі найбільш істотні:

- визначено інформаційну культуру у широкому та вузькому (спеціальною юридичному) аспектах;
- структуризовано загальну інформаційну культуру;
- виділено компоненти інформаційної культури судді;
- проаналізовано нормативні засади формування та функціонування інформаційної культури судді на національному та міжнародному рівні;
- виділено суб'єктів забезпечення інформаційної культури судді;
- обґрунтовано юридичні та неюридичні засоби підвищення інформаційної культури судді;
- внесено пропозиції щодо удосконалення чинного законодавства в аспекті формування та розвитку інформаційної культури судді.

Практичне значення одержаних результатів дослідження полягає у тому, що аналіз, висновки, положення роботи дають можливість по-новому оцінити значення, нормативне забезпечення та особливості формування інформаційної культури судді в умовах інформаційного суспільства.

Положення та результати дослідження можуть бути використані в науковій діяльності та в навчальному процесі у закладах вищої освіти при підготовці загальних та спеціальних курсів для здобувачів та аспірантів спеціальності 081 «Право», в процесі консультування інституцій громадянського суспільства тощо. Отримані результати аргументовані для використання в законотворчій та правозастосовчій практиці.

Результати дисертаційної роботи використовуються: в навчальному процесі при викладанні дисциплін «Теорія держави і права», «Проблеми теорії держави та права» у Донецькому національному університеті імені Василя Стуса Міністерства освіти і науки України (Додаток А); у правопросвітницькій діяльності ГО „Європейський альянс великих можливостей” під час проведення тренінгів та воркшопів на відповідну тематику (Додаток Б).

Результати дослідження доповідались та обговорювались на: Всеукраїнській науково-практичній конференції «Осінні юридичні читання – 2022. Сучасні проблеми законодавства, практики його застосування та юридичної науки» (24 листопада 2022 р., м. Вінниця); Міжнародній науково-практичній конференції «Інформаційна безпека України: аналіз правового стану. Відновлення України у повоєнні часи: виклики, стратегічні пріоритети, ресурсне забезпечення, потенціал майбутнього розвитку» (м. Вінниця, 11 жовтня 2024 р.); Всеукраїнській науково-практичній конференції «Осінні юридичні читання – 2024. Сучасні проблеми законодавства, практики його застосування та юридичної науки» (21 листопада 2024 р., м. Вінниця).

Ступінь обґрунтованості та достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, що містяться в дисертаційній роботі. Дисертаційне дослідження виконане із використанням загальнонаукових та спеціальних методів. Так, діалектичний метод дозволив розкрити поняття інформаційної культури як інтердисциплінарного феномену та її особливості у різних сферах наукового знання (п.п. 1.1., 1.2., 2.3.). Системний метод використовувався для аналізу інформаційного суспільства як системного утворення, взаємозв'язків інформаційної та правової систем соціуму, а також для виявлення структури інформаційної культури. Крім того, системний підхід допоміг представити міжнародну та національну нормативну базу інформаційних правовідносин як структуроване явище (п.п. 1.1., 1.3., 2.1., 2.2.). Метод екстраполяції зумовив перенесення відомих доктринальних напрацювань про інформаційну культуру зі сфери кібернетики до правничої сфери (п.п. 1.1., 1.2., 2.3.). Аксиологічний підхід дозволив проаналізувати трансформацію соціальних та правових цінностей в інформаційному суспільстві (п.п. 1.2., 2.3.). Формально-юридичний метод обумовив аналіз відповідних правових норм, а також досліджуваних явищ та процесів як власне правових (п.п. 2.1., 2.2., 2.3.). Герменевтичний підхід використовувався для з'ясування реального змісту правових приписів у сфері інформаційної культури (п.п. 2.1., 2.2.). Метод правового моделювання дозволив створити найбільш оптимальну та бажану модель правового забезпечення підвищення рівня інформаційної культури судді з формулюванням обґрунтованих пропозицій щодо внесення змін до чинного законодавства України (п.п. 1.1., 2.1., 2.2., 2.3.).

Список праць, опублікованих за темою дисертації

За темою дисертаційного дослідження опубліковано 4 наукових статті у фахових наукових виданнях України, а також 3 тез доповідей на науково-практичних конференціях, а саме:

Наукові праці, в яких опубліковані основні результати дисертації:

1. Кривешко І.В. Інформаційна культура як правовий феномен. *Правничий часопис Донецького національного університету імені Василя Стуса*. 2022. № 2. С. 12-18.

DOI: <https://doi.org/10.31558/2786-5835.2022.2.2>

2. Кривешко І.В. Розвиток digital суспільства як детермінанта формування інформаційної культури. *Правничий часопис Донецького національного університету імені Василя Стуса*. 2023. № 1. Т. 2. С. 32-40.

DOI: <https://doi.org/10.31558/2786-5835.2023.1.2.4>

3. Михайліна Т., Жаровська І., Кривешко І. Діджиталізація адміністративного судочинства та інформаційна культура судді. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. Серія економічна. Серія юридична*. 2023. Вип. 37. С. 343-348.

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.8099922>

4. Кривешко І. Інформаційна культура у площині правової культурології. *Правничий часопис Донецького національного університету імені Василя Стуса*. 2024. № 1. С. 44-51.

DOI: <https://doi.org/10.31558/2786-5835.2024.1.6>

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

5. Кривешко І.В. Роль інформаційної культури судді у сучасному суспільстві. *Осінні юридичні читання – 2022. Сучасні проблеми законодавства, практики його застосування та юридичної науки. Випуск XXXII: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Осінні юридичні читання – 2022»*. (24 листопада 2022 р., м. Вінниця). Вінниця: ДонНУ імені Василя Стуса, 2022. С. 72-77.

6. Кривешко І.В., Михайліна Т.В. Нормативне забезпечення інформаційної та кібербезпеки у сучасному суспільстві. *Інформаційна безпека України: аналіз правового стану. Відновлення України у повоєнні часи: виклики, стратегічні пріоритети, ресурсне забезпечення, потенціал майбутнього розвитку*: Міжнародна науково-практична конференція (м.

Вінниця, 11 жовтня 2024 р.). Вінниця, 2024.
<https://peers.international/paper/normativne-zabezpechennya-informaciynoi-ta-kiberbezpeki-u-suchasnomu-suspilstvi>

7. Кривешко І.В. Стратегічні засади формування в Україні інформаційної культури. *Осінні юридичні читання – 2024. Сучасні проблеми законодавства, практики його застосування та юридичної науки. Випуск XXXIV: Матеріали Всеукраїнської науковопрактичної конференції «Осінні юридичні читання – 2024».* (21 листопада 2024 р., м. Вінниця). Вінниця: ДонНУ імені Василя Стуса, 2024. С. 34-38.

За актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Кривешко Ірини Володимирівни «Інформаційна культура судді: теоретико-правові аспекти» відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам п. п. 6, 7, 8 і 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р., № 44, та може бути представлена до публічного захисту на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Головуючий на засіданні:

завідувач кафедри теорії, історії держави
і права та філософії права
Донецького національного університету
імені Василя Стуса,
доктор юридичних наук, доцент

Юрій ГОЦУЛЯК

